

jih je moralo nekaj, ker ni bilo dobiti več prostora. Obisk igre »Miklova Zala« je bil nad vse zadovoljiv in so jo tudi igralci prav dobro pogodili. Zato pač gre najlepša zahvala gđ. Vrabičevi in g. Jamniku. Pripomniti pa moramo, da se igre ni udeležila naša mestna inteligenca, kar si je treba zapomniti. — Na željo občinstva se je igra ponovila v nedeljo dne 23. t. m.

Lov v kraljestvu vodnega konja.

Ob tihotni afriški obali, ob iztoku rek, po jezerih in s trstiko obrastanih ribnikih, po vseh dovolj globokih rekah v notrajnosti Afrike, je še danes vodni konj pogosta zverjad. V bolj oddaljenih, nenaseljenih pokrajinah je najti te debelokožce v velikih množinah, med tem ko ga hočejo v prometu predanih krajih iztrebiti. Se pa tudi ni čuditi, če znatno pada število vodnega orjaka, ako se pa skoro vsak po Afriki se podeči Evropejec baha, da je ustrelil najmanj 100 vodnih konj.

Vodni konj je pravzaprav domač v sladkih vodah, pa se je blizu morske obali že navadil tudi na slano vodo, menjava med obema in se upa plavati celo daleč v morje. Ob morski obali si izbere najrajši tihe zalive, ne daleč od morja ležeča jezera, predvsem pa iztoke rek. Ker je ogromna glava te živali nekaj posebno lovsko znamenitega, kožo uporabljajo pa za vozne in jahalne biče in lov je tudi lahak, radi tega je preganjanje vodnega konja za afriškega lovca vsakdanji program.

Doživljaj z lova na vodnega konja.

Afriški lovec na vodne konje pripoveduje naslednjo:

»Obdan od maloštevilnega spremstva, sem jezdil pred karavano, da bi zadel zjutraj med osmo in deveto uro na vodne konje, ki se še tedaj pasejo izven vode. Lahna megla se dviga iznad vod, ko stopamo po slonovi stezi skozi oroseno travo tik ob obali počasi

naprej. Že pol ure hodimo, ne da bi kaj opazili. Naenkrat napravi reka ovinek in baš pridemo prav, da vidimo 50 korakov pred nami, ko se dvignejo 3 vodni konji iz tolmuna in vlečejo neskončno počasi svoja nerodna telesa proti tekoči vodi. Težka glava jim klone globoko. Edino glava je ona ovira, da ne zgedajo te živali kakor orjaške svinje. Med tem ko izginja prednja žival korak za korakom v trstičju, še ostaneta drugi dve, pulita leno travo, dokler, posvarjeni od ropota bližajoče se naše karavane, sklonjenih glav ter prav počasi ne poiščeta kritja v globokejši vodi. Živali ne poznajo nevarnosti, streljati nočem, dokler ne rabijo moji ljudje mesa.

Zopet se pomikamo naprej. Solnce se dviga in ogreje naglo zrak. V reki je vse oživel. Z jeznim klicom, ki je podoben donečemu godrnjanju, ki se oglasi v naši neposredni bližini iz reke, pripravim, da nas oplaš, nam prisopiha nasproti star samec, za njim pa izgine najmanj dober tucant črnih glav, pa se zopet prikažejo, ena za drugo in nas zvedavo puljavajo. Vodja črede da posebno gromeče znamenje in pride, dvigajoč telo iz bolj plitve vode, tako blizu, da bi mislil nestrokovnjak na napad in bi se plah umaknil. Gre pa le za golo radovednost, ki je pomešana z nevoljnimi začudenjem radi pogleda na čisto neznan bitja, ki stojijo smejoč se in govoreč ob bregu. Kmalu se potegne nevoljni zmerjač nazaj v svoj tolmun.

Neprodorna divjina ovijalk nas prisili, da zapustimo tok reke in si pomagamo naprej nekoliko dalje proč. Po enurnem hodu nam udari na uho grgranje in premetavanje vode. Na pesku zagledamo čredo kakih 40 vodnih konj, vseh velikosti in iz mnogo družin. Živali se tiščijo ena druge in ležijo ter se valjajo po pesku s težo 10 tisoč kg brez vsake skrbi in v miru. Le čisto majhna ušesca, ki se neprestano gibljejo in odganjajo nadležne muhe, dajejo znamenja, da so orjaki

živa bitja. Vedno migljajoča ušesca so tolikokrat, ako je žival v vodi, znak, da iz vode moleča črnosivkasta masa ni kaka skala, ampak živo bitje.

Še le tedaj, ko zaženemo krik, odgugajo konji eden za drugim v vodo — drugi se še obračajo po pesku. Čisto mlad konjič se valja po pesku, medtem ko čaka nanj mati nestrpno v vodi.

Slednjič se pogreznejo pod vodo tudi zadnji orjaki liki težke podmornice. Samo ena, vidno stara in ogromna žival še kaže lesketajoči se hrbet iznad vode, iz katerega mu pulijo ptički globoko v kožo zajedene obade in črve. Glede tega počasnega starjaka sklenem, da ga ustrelim. Počasi izginja tudi njegovo telo pod vodo in le glava z otepajočimi se ušesci nas opazuje. Pomerim med obe oči, po strelu potegne žival vse štiri noge pod se in se ne gane več. Kroglja iz oddaljenosti komaj 20 korakov preluknja tudi ogromno glavo vodnega konja, kakor bi jo zadela strela in učinkuje takoj smrtonosno.

Takoj so črnici pri plenu, ki jih vabi kakor poln lonec mesa. 15 zamorcev je pospravilo v treh dneh celega — največjega vodnega konja. Si pač lahko predstavljate, da so bili moji spremenljevanci tako siti mesa, da niti hoditi niso mogli.

Sv. Martin pod Vurbergom. V nedeljo dne 9. t. m., so se vršile volitve v cerkveno-konkurenčni odbor za našo župnijo ter so bili izvoljeni: Skofič Franc, posestnik in cerkveni ključar, Zgornji Duplek; Lešnik Anton, posestnik in župan, Spodnja Korena; Klemenčič Janez star., veleposestnik, Sv. Martin; Pihler Anton, posestnik in kovač, Ciglenca; Langer Anton, posestnik in župan, Sp. Duplek. — Tukajšnja slovenjegoriška sadjarska

Stoletnica podlistka.

Letos poteče sto let, odkar so začeli časopisi prinašati v podlistkih romane. Tavana se je začela na Francoskem in znana francoska pisateljica E. Sue in A. Dumas sta bila prva, ki sta se odlikovala s takimi romani, katere so bralci časopisov hlastno prebirali. Počas se je ta navada razširila in danes prinesejo časopisi Anglije, Francije in Nemčije na svojih straneh nad 120 tisoč romanov v 1 letu.

2000 let stara pošta.

Član Sven Hedinove znanstvene ekspedicije je odkril v srednjeazijski puščavi Gobi važne starine. Ugoto-

Bridka zgodba skopuha.

(Dalje.)

Naenkrat ga pa nekaj zagrabi od zadej in potegne. Iz polnega grla krikne:

»Sita, reši se! Teci k patru Sahebu . . .!«

Njegovi klici obnemorejo pod udarci kačjega zarotovavca. Pade v nezavest in se zgrudi. — Opomore si zopet, ko čuje glasno zabijanje s kladivom. S Sito je zopet v stari ječi. Možje zabijajo z močnimi udarci vrata.

»Tako, prokleti podgani, da mi ne storita več kaj takega!«

Rama čuti le to, da je zopet ujetnik in tudi sestrici ne more pomagati.

Od onemogle jeze se bridko razjoče.

Svetnik s hriba.

Tretje jutro je odpeljal Omarjev avto na priogovarjanje Mohameda trojico pod hrib svetnika Mama Hajani. Pridigarja sta prinesla seboj cvetlice ter sladkarije, da bi obdarovala modrega.

5 Mohamed ni mislil na darove in če bi se bil tudi domislil, bi mu bilo žal denarja.

Zopet so našli starca klečečega pred svetiščem.

Še le čez nekaj časa jih je opazil in modri, svetnik s hriba, kakor ga je bil krstil Mohamed v svojem srcu, se je obrnil, jih pozdravil z nepopisno sladkim smehljajem, je sprejel brez besede zahvale darove, stopil k Mohamedu in rekel:

»V veliko veselje mi je, ker te zopet vidim na tem svetem mestu. Vedi, da se mi je prerok ponovno prikazal in je odobril najin prvi razgovor. Prihodnji četrtek je naš najsvetejši dan, in tega je določil prerok, da ti razodenem skrivnost. Taka je volja prerokova.«

Svetnik s hriba je opazil Mohamedovo nestrpnost in ga je prosil za bakren novc. Ponovil je čudež in svečenik je skrtil ves blažen novo zlato zrno v globokem žepu pod haljo. Njegovo razpoloženje se je znatno dvignilo. Poslovili so se med prikloni in obljubili, da bodo v četrtek zopet prišli.